၉၃-၃-၁၉၆၀

ပန်းသိန်ခုံ

သူ့အိမ်သို့

design : bo bo htoon

အမျိုးသမီးယာဉ်မောင်းတစ်ဦး
အမြန်အလိုရှိသည်

အသက်သုံးဆယ်နှစ်ထက် မကြီးစေရ။

ယာဉ်မောင်း ကျွမ်းကျင်ရမည်။

နူးညံ့ယဉ်ကျေးစွာ နေထိုင်ပြောဆိုတတ်သူ

ဦးစားပေးမည်။

လခကောင်းပါသည် ။

ဖုန်း (----------)(----------)

(ဝဂ္ဂ ----------)

သတင်းစာထဲပါလာသော ကြော်ငြာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး‘မျူးမင်း’ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည် ။

"အိုကေ ... ကြေးမုံရော၊ မြန်မာ့အလင်းရောပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဦးခန့်ဇော်က တလေးတစား ခေါင်းညိတ်သည် ။

မျူးမင်းက အသက်ငယ်ပေမဲ့ အလုပ်ရှင်ပါ။ တိကျပြတ်သားသော၊ ဖြူစင်ရက်ရောသော၊ မွန်ရည် ရဲရင့်သော လူငယ်ပါ။

"ပြီးရောလေ ... ၁၄၊ ၁၅ ရက် နှစ်ရက်ပဲ ကျွန်တော် အားလုံးကို လက်ခံတွေ့ဆုံမှာ နော်၊ အဲဒါ ဦးခန့်ဇော်စီစဉ်ထားပါ၊ ဘယ်နှယောက်ပဲ လာလျှောက်လာလျှောက် ကျွန်တော်တို့လိုအပ်တာ တစ်ယောက် တည်းပါ"

"ဦး သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း လိပ်စာတောင် ထည့်မထားဘူး"

"အင်းလေ ... ကောင်းကောင်း မွန်မွန်လေး တစ်ယောက်လောက်တော့ ရကောင်းမှာ ပါ"

မျူးမင်းက သတင်းစာကိုခေါက်ပြီး စားပွဲပေါ်ချထားကာ ဟန်းဖုန်းလေးကောက်လျက် အပြင် ထွက်သွားတော့သည် ။

ဦးခန့်ဇော်က သူ့စားပွဲပြန် လာပြီး မျူးမင်းပြောသွားသော ၁၄၊ ၁၅ရက်ဆိုတာကို မှတ်သည် ။

သည် နေ့ ၉ ရက်။

ဒရိုင်ဘာ လာလျှောက်မည့် ကောင်မလေးတိုင်းကို ၁၄၊ ၁၅ရက်မှာ လူတွေ့ခေါ်ဖို့ ဖုန်းကိုင်မည့် ကောင်မလေးကို မှာ ထားရပါမည်။

မောင်မျူးမင်းက ဘာပဲလုပ်လုပ် သေချာစေ့စပ်မှ ကြိုက်တာ၊ အမှားအယွင်း ခံနိုင်တာမဟုတ်ပေ။

အခုပဲကြည့် ... သတင်းစာထဲပါလာသော ကြော်ငြာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ပြီးမှ ကျေနပ်ခေါင်း ညိတ်တာ။

ဦးခန့်ဇော်က မှန်တံခါးလေး တွန်းဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည် ။

"သီတာ"

တယ်လီဖုန်းဘေးမှာ ထိုင်၊ အချဉ်ထုပ်စားပြီး ဂျာနယ်ဖတ်နေသော သီတာခင်ဦးက မျက်လွှာလှန် ပြီး မော့ကြည့်သည် ။

"ပြော ဦးဇော်"

သည် အချိန်က ထမင်းစားချိန်မို့ သူမကိုယ်ပိုင်အချိန်ပါ။ သို့သော် နောက်မှ ပြောလျှင် မေ့နေမှာ စိုး ရပါသည် ။ သို့ကြောင့်

"မောင်မျူးမင်းက ၁၄ ရက်နဲ့ ၁၅ ရက် နှစ်ရက်တည်းပဲ သူအားတယ်တဲ့ "

သီတာခင်ဦးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည် ။

"သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာကိစ္စ မဟုတ်လား၊ ဒါဆို အလုပ်လျှောက်တဲ့ သူ အားလုံးကို လာမယ့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်မှာ လူတွေ့ခေါ်ဖို့ လုပ်ထားပေးရမှာ ပေါ့"

"အေး ... ဟုတ်တယ်"

"ကောင်းပါပြီ ... သီတာ လုပ်ပေးပါ့မယ်"

သီတာခင်ဦးက ချက်ချင်းပဲ သူမှတ်စုစာအုပ်ကလေး လှန်ကာ မှတ်လိုက်ပါသည် ။

"ဦးဇော်"

"ဟေ"

"ထမင်းသွားမစားဘူးလား"

"အခုပဲသွားမလို့ ဟ"

သီတာခင်ဦးက တစ်ခုခုကို မေးသင့် မမေးသင့် ချင့်ချိန်နေပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးမေးပါသည် ။

"ဦးဇော် ... ကိုမျူးက အမျိုးသမီးဒရိုင်ဘာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲဟင်၊ သူ့ကားဆို သူပဲအမြဲမောင်းတာ၊ သူရတို့ နိုင်လေးတို့ တောင် တစ်ခါတလေပဲ မောင်းခိုင်းတာ၊ ဒီမှာ လည်း ဒရိုင်ဘာ အလုံအလောက်ရှိနေ သားပဲ"

သီတာခင်ဦးက မိန်းကလေးပီသစွာ မသိတာကို စပ်စုလိုက်တာပါ။

သီတာက သည် မှာ ဆို အရေးပါအရာရောက်သည့် အတွင်းရေးမှူးမပါ။ ဘယ်ကိစ္စမဆို မသိတာ မျိုး မဖြစ်ချင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သီတာသိပြီးသားပဲ ဖြစ်ချင်သည် ။

"ငါလည်း မသိဘူး"

ဦးခန့်ဇော်က မှူးမင်းနှင့် တစ်ခန်းတည်း အနီးကပ်နေသူပီပီ ပြတ်သားမှုကို ရသင့်သလောက် ရနေပါပြီ။ စပ်စုတာမျိုးလည်း မလုပ်တတ်ပါ။ ဟိုပါသည် ပါ ဟိုမေးသည် မေး မလုပ်ချင်ပါ။ ပြောတာပဲ နားထောင်ပြီး ခိုင်းတာကို ကျေပွန်အောင် လုပ်ပေးလိုက်မည်။ ဒီလောက်ပါပဲ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဦးခန့်ဇော် နေတတ်ပါသည် ။ မှူးမင်း၏ စိတ်သဘောထားကိုလည်း နားလည် ပါသည် ။

မှူးမင်း မကျေနပ်သော ခါးသီးသော ကိစ္စမျိုးဆို ဦးခန့်ဇော် ရှောင်ကြဉ်ပါသည် ။

သည် လိုနေတတ်ပါမှ ရေရှည်အဆင်ပြေမှာ ။ သီတာခင်ဦးက မျက်

နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

***

သတင်းစာကို ကြမ်းပြင်မှာ ပြန်ချထားပြီး ယမင်းခက နံရံကိုမှီချရင်း စဉ်းစားနေမိပါသည် ။

"ဖြစ်ပါ့မလားဟာ၊ ယမင်းက ရန်ကုန်မှာ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်လို့လား၊ ကားတွေ သိပ်များ တာ ဟာ၊ သေချာဆုံးဖြတ်ပါဦး၊ တခြားအလုပ်တစ်ခုခု လျှောက်ကြည့်ပါလား"

ညီညီက စိတ်မချတချ ဝင်ပြောပါသည် ။

ယမင်းခက ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းလေး ရှိုက်သည် ။

"ငါ ... ဒီကိုရောက်မှ ဒါပထမဆုံး အလုပ်ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာပဲ၊ ပြီးတော့ ဘာအရည်အချင်း ကန့်သတ်ချက်မှ မပါဘူး၊ တခြားဟာတွေက အင်္ဂလိပ်စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်၊ ပြောတတ်ရမည်တို့ ကွန်ပျူတာ ဘယ်အဆင့်အထိ တတ်မြောက်ရမည်တို့ ဘာတွဲ့ရထားရမည်တို့ ၊ ငါနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး ညီညီ"

ယမင်းက ညည်းပြော ပြောသည် ။

"စတိုးဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးမလည်း ငါမလုပ်ချင်ဘူး။ တစ်နေကုန် မတ်တတ်ရပ်နေရမှာ ငါပျင်းတယ်ဟာ။ ပြီးတော့ ကားမောင်းရတာ ငါဖျော်တယ်၊ ငါကားမောင်းကျွမ်းတာလည်း နင်သိသား ပဲ"

ညီညီက ယမင်းခကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေသည် ။ တားလို့

မရလည်း တားမနေပါဘူးဟု ဆိုသည့် သဘော။

ယမင်းခက ဒါဆိုဒါမှ ။ ဇွဲကြီးသည် ၊ စိတ်ကြီးသည် ။

"ဒီမှာ နေရတာ ငါအားနာလှပါပြီ ညီညီ"

သည် စကားကို ညီညီ မကြိုက်မှန်းသိလည်း သူ ဇွတ်မှ တ်ပြောချင်ပါသည် ။

"ငါရောက်နေတာ ၁၀ ရက်ကျော်ပြီ၊ နင်ပဲ ကျွေးထားရတာ"

ညီညီက မျက်နှာပျက်နေသည် ။

"နင့်မှာ က အဘိုးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတာ၊ ငါ့အတွက် နင် တာဝန်ပိုပါတယ်ဟာ၊ နင့်ကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး။ ဘိုးဘိုးနဲ့ နင်က ငါ့အ တွက် အရမ်းကောင်းပါတယ်"

ယမင်းခက မျက်ရည်လေး တလည်လည်။

"ငါအလုပ်ရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလျှောက်ကြ ည့်ချင်တယ်၊ ဒီလိုပဲနေသွားလို့ မဖြစ်ဘူး"

ညီညီက ရေနွေးကရားထဲက ရေနွေးတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်သည် ။

"ပြီးတော့ နင့်ဆီ ငါက အားကိုးတကြီးဆင်းလာခဲ့တာ ရိုးသားတဲ့ သံ ယောဇဉ်နဲ့ ပါ၊ ဒါကို အန်တီရိုစီက ဘာတွေချဲ့ဦးမလဲ မသိနိုင်ဘူး"

"ဟုတ်တာပေါ့"

အန်တီရိုစီ၏ တူကို လက်မထပ်ချင်၍ ယမင်းခ အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပါ။

"ဖေဖေကလည်း အန်တီရိုစီဆိုရင် အရမ်းယုံကြည်တာဟ"

ယမင်းခပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည် ။

"ငါ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပါရစေ၊ ဒီအလုပ်ကို ငါလျှောက်ကြည့်ပါရစေ၊ နင်မတားပါနဲ့ ညီရယ်"

ညီညီက ရင်ဘတ်ကြီးမောက်တက်လာအောင် သက်ပြင်းချသည် ။

ယမင်းခက ဂျင်းအင်္ကျီလက်ပြတ်ကလေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအရှည်ကလေးနှင့် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ပြီး မျက်ရည်ကျနေတာ။

သူလည်း ဘယ်လိုအားပေးနှစ်သိမ့်ရမှန်း ချော့ရမှန်း မသိပါ။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဆံပင်ပျော့ပျော့ဆင်းဆင်းလေးတွေ၊ ခြေဖဝါး နုနုရဲရဲလေးတွေ၊ လက်မောင်း ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ်ကလေးတွေ။ သူများ အိမ်မှ သူစိမ်းအိမ်မှာ အ လုပ်သွားလုပ်လို့ သင့်တင့်အပ်စပ်မည့် ရုပ်ကလေးလား။

နုနုဖတ်ဖတ် ဝင်းဝင်းစိုစိုကလေး။ ဘယ်လိုလုပ် သူက လက်ပိုက်ကြည့်နေရက်မလဲ။

"ကားမောင်းတာ ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးဟယ်"

ယမင်းက သူ့အကြည့်ကို နားလည်ရုံရပါသည် ။

"ထားပါတော့၊ ကားရေဆေးတာတို့ ဘာတို့ ကျတော့ ဘယ်သူလုပ်မှာ လဲ၊ နင့်ကိုခိုင်းရင်ရော၊ အလုပ်ရှင်က နင့်ကိုခိုင်းမှာပြောမှာ ငါမကြည့်ရက်ပါဘူးဟာ"

ယမင်းခက မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး ပြုံးလာ၏။

"ဒီမှာ က တဲအိမ်သာသာဆိုပေမဲ့ နင့်ကိုပြောမယ့်ဆိုမယ့်သူ မရှိဘူးနော်၊ ဘိုးဘိုးက နင့်ကို စောင့် ရှောက်ပေးထားတယ်။ ငါရှာတဲ့ ပိုက်ဆံ

က စားလောက်ပါတယ်ဟာ၊ ဒီထက်ပြည့်စုံချင်ရင် ငါညဘက်ပါ တစ်ခုခု လုပ်မယ်။ နင် အိမ်မှာ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေပါလား ယမင်း"

ညီညီက သူမကို ခွင့်မပြုချင်ပါ။ သူမ ဘယ်လို ကြော့်ကြော့်မော့်မော့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေခဲ့ရတာ ညီညီ အသိဆုံး။

"နင်အလုပ်လုပ်တာ ငါမကြည့်ရက်ပါဘူး"

ညီညီက အသံအက်အက်နှင့် ဆိုသည် ။

"နင့်ကို ငါနားလည်တယ်၊ ယုံကြည်တယ် ညီညီ၊ ဒါပေမဲ့ ငါအလုပ် လုပ်တာကို နင်ခွင့်ပြုပါ။ ငါ သိပ်ပျင်းတယ်။ ငါအလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပါရစေ ညီညီရာ။ နင်မကြည့်ရက်တာ ငါသိပါတယ်။ ငါမနေတတ် တော့ဘူး ။ တစ်ခုခုလုပ်နေမှ ငါ စိတ်သက်သာရာရမှာ ၊ ငါ့ကိုခင်ရင် နားလည်ပေးပါ ညီရယ်"

ယမင်းခက တောင်းတောင်းပန်ပန်ဆိုသည် ။

"ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားတာပေါ့"

ညီညီက စကားစဖြတ်ပစ်သည် ။

"မလုပ်ပါနဲ့ ညီရယ်၊ တစ်ထိုင်တည်း ခွင့်ပေးပါ။ ဒီနေ့ လျှောက်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ နောက်နေ့တွေဆို ငါနောက်ကျသွားမှာ ပေါ့"

ယမင်းခအသံက စိတ်မရှည်သံ။

"မလျှောက်ပါနဲ့ ဟာ"

"ညီညီ"

ယမင်းခက ညီညီကို စူးစူးကြီးကြည့်သည် ။

"နင့်အတွက် ပိုက်ဆံလုံလောက်အောင် ငါရှာပါ့မယ်"

"တော်ပြီ ... တော်တော့"

ယမင်းခက ညီညီ့ကို မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်တော့သည် ။

"ငါဒီအိမ်ထဲမှာ ပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာလုပ်နေရမလဲ ငါ့ကိုပျင်းပြီး သေအောင် လုပ်နေတာလား၊ ငါဒီလိုကြီးမနေတတ်ပါဘူးဆို နင် နားမ လည်ဘူး"

ယမင်းအသံက မာဆတ်လာ၏။ ဒေါသပါလာသည် ။

"ရတယ်၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘူးဆို ငါဒီမှာ မနေတော့ဘူး ညီညီ၊ ငါထွက်သွားမယ်"

"ဘာ"

ညီညီက တအံ့တသြ လှမ်းကြည့်သည် ။

"ညီညီ"

ယမင်းခက ညီညီ့ကို စူးစူးနင့်နင့် ကြည့်လာသည် ။

"ငါ နင်နဲ့ ပြေလည်ချင်ပါတယ်"

ဝမ်းပန်းတနည်း ဆိုသံလေးကို သူ အသည်းလှိုက်အောင် သနားမိပါ သည် ။

"တစ်ယောက်နဲ့ မပြေလည်ဘူးဆို ဘယ်သူဆိုးမှန်းမသိရဘူး။ နှစ် ယောက်နဲ့ မပြေလည်ဘူးဆို ငါဆိုးတာလို့ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အန်တီရိစီ နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းတယ်၊ အခုတစ်ခါ နင်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်း သွားတယ်ဆိုရင် ငါလွန်ရာကျတော့မယ်။ ငါ့အလွန်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါ နဲ့ ညီညီ။ ငါနင်နဲ့ အဆင်တပြေပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်"

"ဟာ"

ညီညီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲချလိုက်၏
။

"လုပ် ... လုပ် ... လျှောက် နင်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်၊ လျှောက်ချင်တဲ့ အလုပ် လျှောက်၊ ငါအရှုံးပေး ပါပြီ ယမင်းရယ်၊ ငါမတားတော့ပါဘူး"

ယမင်းခ မျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သန်းလာတော့သည် ။

"ငါဒီမှာ နေရတာ ပျင်းလွန်းလို့ ပါ၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းလို့ ပါ၊ နင့်ကို ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ"

ခွင့်ပြုလိုက်ပြီမို့ သူမ ကျေနပ်သွားပါပြီ။

ပထမ ထွက်သွားမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သည် ။ နောက်တော့ ပြေလည်ချင်ပါသည် ဟု ပြန်ချည်နှောင် သည် ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါလေ့။

ငါ့စိတ်ကိုသိနေတော့ နင် ကောင်းကောင်း အနိုင်ကျင့်ပေါ့ ယမင်းရယ်။

ငါက နင့်ဆန္ဒကို လွန်ဆန်နိုင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။

"တစ်ခုခု အဆင်မပြေရင် ချက်ချင်းထွက်ရမယ်"

"အင်းပါ"

"ပင်ပန်းလည်း မလုပ်ရဘူး"

"အင်း"

"မာမာကျောကျော ဆက်ဆံရင်လည်း မလုပ်ရဘူး"

"အင်းပါ ... အင်းပါ၊ အလုပ်ပဲရပါစေဦး"

ယမင်းက ရှက်ရယ်ရယ်နေသည် ။ ရမယ် မရဘူး မသိသေးဘဲ ကြေး

(ကျီး)ထူနေပုံက ဟားချင်စရာ ပါ။

"လျှောက်ရင်တော့ နင်ရမှာ ပါ"

ညီညီက တွေးတွေးဆဆ ထင်ကြေးပေးသည် ။

"သေချာလှချည်လား"

"ဒါပေါ့"

ညီညီ ခေါင်းညိတ်၏။

"ဘာလို့ နင်က ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ"

ညီညီက သက်ပြင်းရှိုက်သည် ။

"နင် သိပ်လှတယ်လေ"

"ဟင်"

ယမင်းက နှုတ်ခမ်းလေး ပွင့်ဟအံ့သြသည် ။

"လှတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ငါက မင်းသမီးလျှောက်မှာ မှ မဟုတ်ဘဲ ညီညီရဲ့ "

"အလုပ်ရှင်က ယောကျ်ားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် နှင့်ပုံစံလေးကိုမြင်ရင် သဘောကျသွားမှာ ပါ ယမင်းရာ"

"တကယ်"

"တကယ်ပေါ့၊ မယုံရင် စောင့်ကြည့်လေ၊ နင်က သိပ်လှတယ်၊ ပြီးတော့ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ နင့်အမူအရာလေးတွေက ညင်သာယဉ်ကျေးတယ် ဘာလိုသေးလဲ"

"အလုပ်ရရင် မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ် သိလား"

ယမင်းခက ဖွဖွကလေး ရယ်နေသည် ။

ညီညီက အလုပ်လုပ်ခွင့် ပေးလိုက်ပြီမို့ သူ ရင်ထဲပေါ့ပါးသွားရပါပြီ။ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ရအောင် ရှာဖို့ က ယမင်းတာဝန်ပါ။

"ဆယ့်ငါးရက်နေ့ ဟုတ်လား"

"အင်း"

ယမင်းခက ခေါင်းညိတ်ပြီး အခန်းလေးထဲ ဝင်သွား၏။

"ကိုယ်ရေးရာဇဝင်နဲ့ လျှောက်လွှာတင်ခဲ့ပြီလား"

"အေး ... တင်ခဲ့ပြီ"

သူမက အခန်းထဲကနေ လှမ်းပြောသည် ။ တစ်အောင့်ကြာတော့ အဝတ်အစားလဲပြီး သူမထွက် လာ၏။

"အလုပ်ရှင်က အမျိုးသမီးလား"

"ယမင်းခက ခေါင်းယမ်းသည် "

"မသိဘူး"

"၁၅ ရက်နေ့မှ တွေ့ရမှာ လား"

"ဟုတ်တယ်၊ လူတွေ့ခေါ်မေးမယ့်သူကတော့ အမျိုးသားပဲ၊ ကိုမှုးမင်းတဲ့ "

"လူငယ်ပေါ့"

"ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကားကို မောင်းပေးရမှာ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ သူ့မှာ ကားမောင်းမယ့် သူတွေ ရှိသားပဲ"

"ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဆို မဖြစ်ဘူးနော် ယမင်း"

ညီညီက ဘာမှန်းမသိခင်ကတည်းက ပြတ်ပြတ်ပြောထားသည် ။

"ညီညီရယ် ... ငါက အဲဒီလိုကောင်မလေးလား"

ယမင်းခက မျက်စောင်းကလေးနှင့် ဖြေရှင်းသည် ။

"ညီညီ"

"ဟင်"

သူမက ညီညီ့ဘေးမှာ လာထိုင်သည် ။

"ငါတို့ လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ရအောင်"

"ကောင်းသားပဲ ... ငါနင့်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ် ယမင်း"

"တကယ်"

ယမင်းက ကလေးတစ်ဦးလို ခုန်ထပြီး အခန်းထဲပြေးသွားကာ ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်တစ်ထည် ဆွဲယူလာသည် ။

ဝတ်ထားသော ဂါဝန်ဖားဖားက လုံပေမဲ့ သူမက အပြင်ထွက်လျှင် အပေါ်က တစ်ထပ်ဝတ်ရမှ ။

ရှပ်အင်္ကျီကို ကျပ်ကယာဝတ်ပြီး ...

"လာလေ သွားမယ်"ဟု ဆို၏။

"ကော်လံ အထဲခေါက်ဝင်နေပြီ"

ညီညီက အပြုံးနှင့်ပြောသည် ။ ယမင်းက ကော်လံလေးကို လက်နှင့် စမ်းကာ အပြင်ထုတ်၏။

သူ့ဘေးမှာ ခုန်ပေါက်လာသော ကလေးဆန်ဆန် ယမင်းကို သူများ အိမ်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ သူ စိတ်မချနိုင်တာ အမှန်ပါ။

တားမရလို့ သာ ကြည့်နေရတာ၊ သူ့ဆန္ဒကတော့ နုနုငယ်ငယ်လေးမို့ အိမ်ထဲမှာ ပဲ နေစေချင်ပါ သည် ။

သူမ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေမိပါသည် ။

"ဖေဖေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ရင် ကောင်းမလားမသိဘူး"

သည် နေ့ သူမ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေ၏။

"ဘာလို့ လဲ"

"ဖေဖေ့ကို သတိရလို့ ပါ"

"သဘောပဲလေ၊ ဆက်ချင်ရင် ဆက်ပေါ့"

ယမင်းခက မျက်နှာလေးနှမ်းသွားရင်း ...

"နောက်မှ ပဲ ဆက်ပါမယ်လေ၊ အလုပ်ဝင်မယ့်နေ့မှ "

သူမကိုကြည့်ရတာ အလုပ်ရဖို့ အခိုင်အမာ မျှော်လင့်ထားပုံ ရပါသည် ။

"ညီညီ"

"ဟင်"

"ငါနင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဟာ သိလား၊ ငါ့ကို အလုပ်လုပ်ခွင့်ပေးတာရော၊ ဒီမှာ အေးအေးဆေး ဆေး နေခွင့်ပေးတာရော၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ နင့်ကို ငါသိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်"

"နင်ကသာ နေမယ်ဆို ငါကတစ်သက်လုံး ခေါ်ထားဖို့ ဝန်မလေးဘူး ဆိုတာ နင်ယုံတယ်မဟုတ် လား"

"သိပ်ယုံတာပေါ့"

"ဒါဆိုပြီးတာပဲ"

ယမင်းခက တခစ်ခစ်ရယ်နေသည် ။

"နင့်ကိုငါ အလိုလိုက်သလို နင်ကလည်း ငါ့စကားဆိုနားထောင်ရမယ်၊ လိုက်နာရမယ် ကြားလား"

သူမ ခေါင်းညိတ်ရှာ၏။

"အန်တီရိုစီတော့ ငါဒီကိုလွှင့်လာတာ အရမ်းကျေနပ်မှာ ပဲ၊ သူက ငါ့ကို အိမ်မှာ မရှိစေချင်ဘူး လေ"

"မေတ္တာထားလိုက်ပါ ယမင်းရယ်"

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့သည် ။

သူမကို အမျိုးမျိုး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ်သည့် မိန်းမကြီး၊ အကြံကောက် အကြံ ညစ်ရှိတဲ့ မိန်းမကြီးကို မေတ္တာထားရမတဲ့ လား၊ မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ။

"ယမင်း သေချာစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ယမင်းအဖေကို သူဂရုစိုက်တယ်၊ ပြုစုတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာ အောင်ထားတယ်"

"ဟွန့်"

"ယမင်းက အဖေ့အနားမှာ နေပြီး လိုတာအားလုံး လုပ်ပေးနိုင်လို့လား၊ ယမင်းဖေဖေအတွက် သူလိုအပ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါ ယမင်းနားလည်သင့်တယ်၊ ယမင်းဖေဖေက အန်တီရိုစီကြောင့် စိတ်ချမ်းသာ နေတာ"

ယမင်းက မှန်နေတာမို့ ငြိမ်နားထောင်နေပါသည် ။

"မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကော်ဖီအဆင်သင့်၊ ညအိပ်ရာဝင်ဆို နွားနို့အဆင်သင့်။ ယမင်းအဖေ အတွက်တော့ သူဟာ သိပ်ကောင်းပါတယ်ကွာ"

ညီညီက စဉ်းစားမိသလောက် ပြောသည် ။

"အခု ယမင်း ထွက်လာတော့လည်း ယမင်း ဘာမှ နောက်လှည့်ကြည့်စရာ မလိုဘူး၊ အန်တီရိုစီ ရှိနေတော့ ယမင်းဖေဖေကို ယမင်း စိတ်ချတယ်မဟုတ်လား"

မျက်နှာလေး စူပုပ်နေပေမဲ့ သူ့ကို ဆန့်ကျင်ဘက်မဆိုရှာ။

"ယမင်းဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာနေတယ်ဆို ယမင်း ကျေနပ်သင့်တာပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား"

"အင်းလေ ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖေဖေက အန်တီရိုစီ အနားမှာ ရှိမှ နေတတ်ပုံပဲ"

"ယမင်းက သည်းမခံနိုင်ရင် ဝေးဝေးနေလိုက်ပြီးတာပဲ၊ ပြဿနာမလုပ်ပါနဲ့ ကွာ"

ယမင်းက ဘာမှ မပြောဘဲ တိတ်နေတော့သည် ။

"စိတ်လျှော့လိုက်ပါ၊ လူကြီးဆန်ပါ ယမင်းရယ်၊ နင်နောက်ဆို အလုပ်တွေဘာတွေလုပ်ပြီး ကိုယ့် ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ရမှာ "

ယမင်းက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး အဝေးကို ငေးနေသည် ။

"ဖေဖေက ငါ့ကိုချစ်ပါတယ် ညီညီ"

"တစ်ဦးတည်းသောသမီးပဲ၊ မချစ်ဘဲ နေမလားဟ"

"ညီညီ ... နင်ရော"

ညီညီက အော်ရယ်သည် ။

"ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်တဲ့ နေ့ကတည်းက ငါပြောပြီးသားလေ၊ နင် မေ့နေပြီလား"

ယမင်းမျက်နှာလေးက သွေးရောင်လွှမ်းကာ ရှက်ရိပ်ထင်လာ၏။

"မမေ့ပါဘူး"

မပွင့်တပွင့်ဆိုပြီး ခေါင်းငုံ့ရယ်နေသည် ။

"တစ်ချိန်ချိန်တော့ အဖြေပေးနိုင်မှာ ပါ၊ သေချာတာကတော့ ငါနင့်ကို တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မုန်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး "

ညီညီက ပခုံးကြီးမတ်ပြီး မျက်နှာကြီးရှုံ့သည် ။

"ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ကျေနပ်ရမှာ ပေါ့လေ"

***